

Det var under tvil styret besluttet å feire 60-årsrunden med så pass store arrangementer, men med den enestående oppslutning fra fjern og nær, kan en sikkert si at feiringen betydde meget for forningens videre arbeide.

Frk. Astri Mittets tale for herrene ved 60-års festen gikk på velformede versføtter og lød sålunde:

Jeg tenker på
han, som hjelper når noe ryker —
når skodda skremmer, når snøen fyker.
Han som går foran i alvors dyst
og gir oss svake litt mot i bryst.
Vi trenger stundom til slike karer,
for fjellet er ikke uten farer.
Og det vet alle vi fjellets kvinner:
I farens stund er vi gla vi finner
en *mann* til leder og herre —
det faktum kan ikke nektes, dessverre.
Og derfor, damer, vær med meg
og tøm en skål for fjell og hei,
men *mest* for *mannen* vi møter der,
i uværskokk og i kosingsvær,
ja selvsagt for *alle* på festen her.
Herrenes skål.

Reidar Jørgensen.

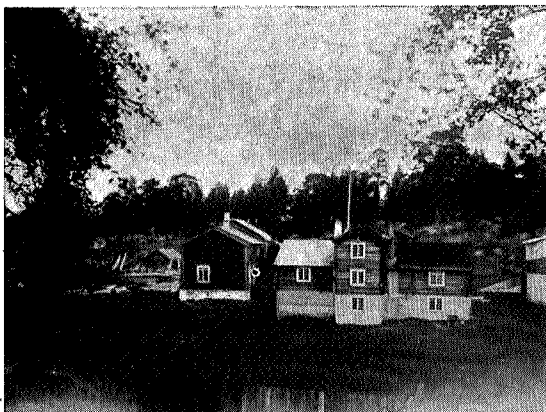
På nye trakter.

«Hils til Nordvika,» kom det fra sjåføren idet han snudde bilen ved Langen gård nord for Femund.

Fotturen var begynt! Ingen bekymringer og plikter i 15 hele dager. Intet skulle ergre oss, intet skulle ødelegge humøret selv om alt gikk på tverke. Det var vi enige om. Nå hadde vi ferie og aktet å lage alle tiders tur.

En koslig liten gårdsveg snodde seg gjennom furuskogen. Farten var ikke stor. Blåbærene fristet, og mangel på skikkelig trening gjorde sitt. Et vakkert lite vatn innbød til middagsrast. Neppe var potetene ferdige før regnet styrta ned. Men skitt — vi var på ferie, og dessuten «— — — bakom skyen er himlen blå, aldri kan vi det bedre få —.» Heldigvis ble det bare ei skur, og da vi fortsatte var været fin-fint. Det gikk ikke lang tid før vi fikk se Femundsjøen mellom trærne. En krøtterflokk vitna om at det bodde folk i nærheten. Kyrne fant visst ut at vi trengte følge, vi ble gående i teten for hele bølgingen framover furumoen til ei grind satte stopp for den fornøyelsen. Det var lett og godt å gå langs vatnet og svært vakkert. Vegen gjorde en sving og vi var like innpå Nordvika. Første.dagsmarsj var slutt.

Gården ligger vakkert til inne i ei vik, omgitt av skogmoer på alle kanter. Husene var vakre og velstelte, overalt hersket en mønstergyldig orden. Steingjerdet langs jordene viste at generasjoners slit måtte til før jorda var rydda for stein. Terrenget omkring tydet også på at oppgaven ikke hadde vært lett. Sjøfolket bar preg av dette, men de var ikke kuet av arbeid og slit, tvertimot, ein merka tydelig

Nordvika

Kari Dahl

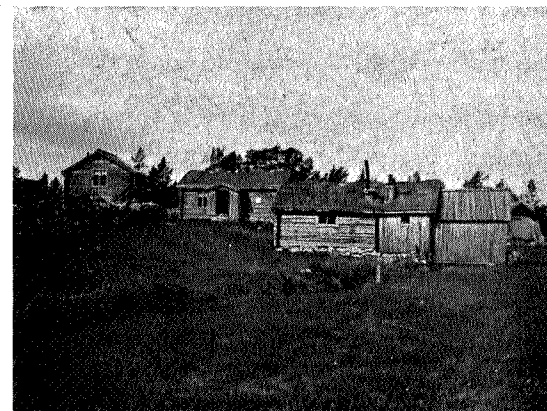
at de var glade i arbeidet sitt og heimen sin. Hus og innbo vitna om kultur — her fant vi mange vakre saker, utskåret eller malt med sikker sans for form og farge. I et kråskap fikk vi se mannens sports-premier fra den tida han arbeidet ved gruvene på Svalbard.

Her som overalt på denne turen, måtte vi stille oss sjøl, mannen og kona var heilt aleine om alt arbeidet. Neste morgen, da vi drog videre, var Nordvik opptatt med høykjøringa uten hjelp, han fikk henge i skulle han vinne over alt som gjøres skulle.

Stien forsvant temmelig snart i ei myr der en vakker reinsokse sprang forbi oss nedover mot vatnet. Langs Femund var det tross alt relativt lett å gå, av og til kunne det finnes en krøttersti å følge.

Ved munningen av Røa lå en forlatt sameleir. Kunstferdige gruer og forskjellig redskap, bl. a. en båt, og teltstengene som stod ferdige, tydet på at fraværet var midlertidig. En vakrere boplass kunne en ikke ønske seg.

Å komme seg over Røa så ikke lett ut. Alt tøyte måtte av, badedrakt var det rette antrekket, for elva var djup. Men et lite stykke uti vatnet var det litt strøm, og her var det langt mere grunt. Da vi var kommet oss over på den andre sida var sekkene knapt våte, tross vi bar dem på vanlig vis. Et par minutters gang fra elva lå ei tømmerkoie hvor vi hadde planlagt å spise middag — været var utrygt. Men det så slik ut der inne, at vi kokte ute isteden. Og været

Kuvolsæter

Kari Dahl

holdt seg fint det, på «vår» side av Femund. På den andre sida derimot regna det. Etter en deilig kvil drog vi videre, så stadig noe nytt og interessant, stadig var det noe å diskutere. Langt om lenge fant vi en brei sti som gikk bort fra vatnet og inn i skogen. I ei glenne lå Haugen gård. Noen grind som lot seg åpne fant vi ikke, så det var bare å klatre over gjerdet og trave over jordet fram til husa. Alt som kvinner hette, var på setra med buskapen. Men mennene der i gården var greie, de skaffet oss senger og hjalp oss til rette.

Neste dag kunne vi følge en sterk sti gjennom furumoen fram til Kuvolsæter. Den lå på en vid åpen plass med flott utsyn over Femund. I budøra stod Olava Femundshytten, lita og rund og veldig kvikk og hyggelig. Far drog forbi der for 5 år siden, men hun kjente ham straks igjen og diska opp med det beste hun hadde — og det ville ikke si så lite. Betaling? «Vi tar itj betaling av gjestan!» kom det kontant. Her var det en meget flott kjeller og fint å kjøle melka, bekken gikk gjennom matbua. Olava hadde heimen sin på den andre sida av Femund. Men det var greit å få kyrne over vatnet, damp-båten frakta folk og fe fram.

All hygge til tross, det var meningen at vi skulle videre. Fra setra gikk stien et lite stykke gjennom skogen, og så var vi på vidda. Her var det vel fint å gå, lett og fast var det under foten, været var fint og utsynet likeså. Vi nøt hvert minutt, hvert skritt.

Snart bar det gjennom krattskog nedover mot Svukuriset. Vi drog ikke heilt fram, istedet svingte vi av da vi traff vardinga til Grøtdalen. Oppover lia langs Lille Svuku var det varmt og godt å gå, ingen trær og busker skygget for sola — blåbærene frista til å ta det med ro. På ryggen av fjellet fikk vi lønn for strevet. Herfra var det et vidunderlig utsyn nordover. Det blinka i vatn etter vatn milevidt bortover — Norge kan også kalles «de tusen sjøers land». Her blåste en kald vind, fjelldressen ble god å ha på utenpå soldrakten.

Vi skulle til Sylen gård, og dit gikk ikke denne vardinga. Vi drog vestover. At det ikke var sti der vi gikk, spilte ingen rolle, det var fast grunn å gå på. Vardinga Svukuriset—Sylen var lett å finne, stakene var synlige lang lei, og vi fulgte vegen de viste nedover til Rønsjø. Det var alt langt på dagen, en kopp kaffe ville smake. Etter «Til Fots» og kartet skulle det ligge ei fiskebu ved vatnet. Vinden gjorde ikke et opphold ute ønskelig. Da vi nærma oss bua, fikk vi øye på en båt ute på sjøen — det var fiskere ute. Sannelig røyk det av ovnspipa også. Fiskerne så oss, og rodde til lands. Det var lett å se at det var bare mannfolk som holdt til der i huset, kjelen var temmelig full av grugge t. d. Men liv og humør var det over heile linja. Den ene var på en lengere ferie fra Arabia (men var norsk!). Fisket var litt trått, men de hadde salta endel aure, og skulle drive på til ¼-tønna var full. Men den fineste fangsten de hadde fått var 2 liter multer. Den var så dyrebar at de ikke ville la den være igjen i fiskerbua når de var på sjøen, de ville ikke risikere at multene ble stjålet. Det var altså grunn til å føle æren da vi fikk' smake.

Videre gikk ferden rundt Rønsjøvola og nedover til Sylen ved Store Gruvvelsjøen som ligger dels i Norge, dels i Sverige. Det var 3 gårder der, pene og velstelte de fleste. Nå var det kraftig regn, og ikke behagelig å nå tregrensa, likevel gikk det i god fart nedover den bratte lia. Fra Sylen førte ingen veger til andre steder i Norge, bare stier. Postforbindelsen går over Sverige, og der har en den nærmeste handelsmannen også.

Dengang Jemtland og Herjedalen hørte Norge til, sokna Sylen til Idre kirke i det nåværende Sverige. Kirka brente, og med den kirkebøkene som kunne klare opp eiendomsretten til store fjellvidder det nå er rettssak om, mellom staten og eieren av en av Sylengårdene.

Hvem som vinner visste ingen dengang, men fjellbønder som fortalte oss om forholdet holdt på bonden selvfølgelig. For ham er beitene av livsviktig betydning, for staten skulle en tro dette er verdiløst land.

Her fikk vi servert frokost og aftens og kunne tydelig merke at forbindelsen med Sverige var i orden.

Neste morgen da vi våkna lå skodda tjukk over fjell og vatn. Kunne vi gå? Det var best å se det litt an. Utpå dagen letna det og vi drog avgårde. Stien var trang og lauvtrærne våte, så vi fikk dusj etter dusj over oss. Det var bratt, men meter for meter karra vi oss opp til vi endelig stod over tregrensa. Utsynet over Gruvelsjøen og alle fjella omkring ga lønn for strevet.

Enda var ikke toppen nådd. Der kom det sannelig en dråpe regn, så en til, og litt etter pøste det ned. Å gå i slikt vær lønner seg ikke, vi tok regnslag på, snudde ryggen til været og venta på bedre tider mens vi sang: «Om solen endog svikter, og regnet til deg sikter, husk på hva da du plikter: at solen selv du er.» En reinskalv snudde hodet etter den rare lyden før den satte i vill fart oppover sida av Salsfjellet, «indianerhyl» var den vel ikke vant til å høre. Sola fant det omsider for godt å stikke fram igjen så vi kunne dra videre.

«Se, en multe!» En slik sjelden vare måtte plukkes. Det var da noen til på den store myra, men det var ikke vanskelig å ta med seg alle. Dette var i et typisk multestrek, fangsten svarte ikke akkurat til de forventninger vi gjorde oss før vi drog avgårde.

Reinsflokkene som sprang over stein og ur, var et vidunderlig bilde på gratie og hurtighet. Især den kvite måtte vi legge merke til. Vardinga var lett å følge og det var lett å gå framover fjellryggen. Ned Salsfjellet gikk stien i en bratt kneik mot Store Olåen.

Det var på tide å tenke på middagsmaten. Bettasuppa var god og varma godt nå været ble surt og kaldt. Stien fram til Valdalen forsvant i ei myr, slik stier ofte har for skikk, det samme gjorde vardinga. Men vi holdt retninga så vi fant den igjen. Skogen ble tettere og tettere ned mot dalen — og velvoksne var trærne også til gagns. Valdalen så vi ikke før vi var like innpå gården. Her er tollstasjon og gammelt skysskifte. Som vanlig var det lite arbeidshjelp, vi måtte stille oss mat sjøl. Men sengene var ualminnelig deilige.

I Sølenskarret

Magne Haave

Da vi drog derfra var det kaldt. Genser, fjelldress og selbuvåtter kom vel med. Heldigvis ble det fint utpå dagen. Veggen mot Sorken var vardet, og godt var det. Den gikk mest gjennom tett skog hvor stiene gikk på kryss og tvers, så en ofte kunne være i tvil om hvilken en skulle velge. Et par gårder vi gikk forbi eide ikke vegsamband med naboene, folket der måtte også nytte sti skulle de noen steder.

I lia opp til Sorkvola fantes det blåbær i massevis, og 10—20 multer. De siste ble sjølsagt plukket alle sammen.

Tolgevollen ved Tolgesjøen er ei idyllisk setergrend. Kontrasten mot den mørke skogen var påfallende. Johanna Sorken kokte en deilig rømgrøt. Følgen ble at vi måtte gi opp å nå Galten den kvelden. Videre gikk ferden gjennom furumoene fram til Sorken. Derfra fulgte vi hovedvegen sydover langs Femund og slo oss ned i Femundsenden Hotell for natta. Like ved hotellet var en teltleir, men jeg misunte ikke teltboerne den natten, så kaldt som det ble. Neste dag retta været seg, og soldrakten var i bruk heile dagen.

Fram til Galten var det en lett marsj. For første og eneste gang møtte vi andre som også var ute på tur. De gikk motsatt veg av oss. Men de var ikke på fottur, så de — nå hadde de «ferie». De ville nå dampbåten ved Femundsenden, og dette var korteste veg og letteste måte å komme dit på for dem. Smak og behag kan som kjent ikke diskuteres.

Etter en bedre middag på Galten pensjonat, fulgte vi en koslig

Fiskevollen v/
Sølsjøen

Nik. Dahl

gårdsveg sydover langs Trysilelva. Her og der var det stabla sprinkelkasser fylt med mose. De skulle eksporteres til Danmark, og ga visst penger i kassa for dem som dreiv med sankinga. Hester i marka er jeg ikke begeistret for, og jeg var gla far var mellom meg og den store hingst-flokken.

Viksetra lå på den andre sida av Trysilelva, og det fantes ikke bru. Det så ikke akkurat hyggelig ut å komme seg over der, men det viste seg at her var det ikke farlig. Tvers over elva gikk en tjukk stålvaier. Til den var båten festa ved et tau som gikk i en trinse over vaieren. Gårdbrukeren som frakta oss over, holdt båten på skrå mot strømmen slik at den virka som drivkraft. På Viksetra hadde vi et mindre behagelig møte med myggen, det var deilig å komme seg avgårde mot Rendalssølen neste morgen. Vi skulle vandre samme veg som pilgrimmene fra Värmland og Trysil nytta på sin ferd til Nidarosdomen. Vidda var herlig og utsynet storslagent. Da vi kom fram til stigningen mot skaret, måtte vi gjøre holdt mens skura sto på som verst. Og så tok en interessant ferd over fjellet til. Her var stein i stein forbi Skarsvatnet og opp til Sølenskarret. Det var trangt, fjellet steig bratt opp til begge sider. Ura så ut som den ville bli vanskelig å komme forbi, men steiner var lagt til rette så de dannet en god sti som slynget seg mellom storsteinene. På det høyeste stedet fikk vi et vidunderlig utsyn nordover. Her var vidder og koller mil etter mil framover. Sola stakk også fram og lyste opp. Dette var det høyeste

punktet på pilgrimmenes ferd. Jeg kan tenke meg for en lettelse det måtte være for dem endelig å ha Trøndelagen i sikte.

Stien gikk bratt nedover mot Misterdalen. Nede i dalsida forlot vi den og svingte n.ø. mot Vesleskaret. Til å begynne med måtte vi va i lyng og kjerr. Det var ganske slitsomt, så en rast ville nok smakt bra, men «hvordan ser det ut i Vesleskaret?» dreiv oss fram. Litt etter litt fikk vi fast, fin voll å trave på, så strekningen gikk «unna for unna» til vi endelig sto i skaret og så nedover mot Sølensjøen og neste natts oppholdssted: Fiskvollen.

På nedturen gikk vi forbi Åkreådalen seter, ei ekstra solid og vakker bu. Derfra fulgte vi en slags bilveg et kvarters tid fram til Fiskvollen. Til vår store forbauselse var det ingen seter der, men en liten hytteby. Ettersom det var lørdagskveld hadde «byen» fullt belegg, men Reodor Vardenær hadde plass lell, han. Hytta hans, som var en av de største der, var bygget av solid rundtømmer — vi var hos Østerdalsbønder nå. At tømmeret stod for en støyt, viste buret hans, det var datert 1716! Til Sølensjøen har Rendalsbyggen gått etter fisken i uminnelige tider. Når høstonna er unnagjort, drar menn og kvinner i flokk og følge på en 14 dagers ferie til Fiskvollen. Lar det seg gjøre, drar de på helgatur også. Bilvegen er ført nesten fram til vollen. Flere biler var parkert i skogkanten.

Reodor var 85 år, kona hans 79. De hadde kår nå, og derfor bilte de likegodt opp allerede 7. juni og skulle være på fjellet helt til snøen kom engang i oktober. Det var hans 79. sommer på Fiskvollen, og han ville være der hver sommer så lenge han kunne komme seg avgårde.

Melk hadde de ikke, men ½ time til eller fra spilte ingen rolle, så jeg gikk tilbake til setra, der Vardenærs datter residerte. Hun og tausa var i fjøset da jeg kom. Jeg ble sittende på dørstokken og prate med en annen kunde, en kar som var en av J. B. Bulls personer lys levende. Han fortalte fra bygda og livet der, bl. a. nevnte han at Rendals-bøndene hadde mellom 5000 og 30 000 mål skog ved sida av gårdsbruket. Det er ikke rart at hytter og setrer er førsteklasses.

Neste morgen våknet vi kl. 8 til tomt hus. Vertskapet var ute og trakk garn i lag. Vi fikk med oss deilig sik til søndagsmiddagen vår.

Nordover langs Sølensjøen var det svært myrlendt, men en ganske

bra vardet sti. Furuskogen hindret noe videre utsyn. Utpå formiddagen fikk vi en god veg fra Hogsetsetrene og fram til Meådalssetrene. Begge steder var store, velstelte setergrender. Ved Meådalssetrene krysset vi Sølna, vi skulle østover mot Sømådalen, men først ville vi koke middagsmaten vår. Dalen var bred og åpen. Vinden fikk et godt tak og gjorde rasten ved brua til en kjølig fornøyelse. Som vi gikk oppover lia mot Trekletten retta været seg etterhvert. Det ble vindstille og sola varma godt. Det ble en sjelden fin tur bortover vidda med et vidunderlig utsyn til alle kanter. Intet stengte, alt åndet fred, ro, harmoni. En slik dag er det godt å være på fjellet. En går og lar alle skjønnhetsinntrykk sige inn på seg. På skråningen ned mot Sømådalen fikk vi atter øye på Femundsjøen midt i all skogen. Langt under oss lå Joten, en vakker grend. Jordene sto lyse mot den mørke barskogen.

På Joten gjestgiveri ble vi vist inn i ei stue fra 1789. Den var meget vakker og på veggene fant vi navnet både på dem som bygde stua og på dem som har eid den siden. At røyking var forbudt der i huset, fant jeg meget rimelig. Både stua og de fine kunstferdige møblene burde vernes mot brann så godt det lot seg gjøre. Maten og sengene var enestående og fortjener i grunnen et kapittel for seg. Det gjør også svalene som jog i grasøs flukt over vollen.

Fra Joten drog vi samme veg vi kom, et stykke opp lia. Derfra stakk vi rett nordover over Stormyrene mot Gloføyk-kampen. Det var alt annet enn lett å komme seg over myra, stien ble funnet med glede. Den gikk vestover. Langt borte kunne vi se en lys stripe i fjellet. Det var vegen fra Spekadalén til Undset i Rendalen. Speka er moderne og skifter navn, den heter Sølna lenger ned i dalen.

Den Storlægdaseteren vi var inne på, var ualminnelig stor og rommelig. Hytta vår hadde makelig fått plass inn i oppholdsrommet. Kona bød på en kraftig rømgrøt før vi fortsatte nordover den vakre Orvdalen. Til venstre raket Elgpiggen med sin rare spisse topp 1600 meter til værs. Nordenfor den stakk Gråhøgda fram, lavere, men massiv den med. Til høyre hadde vi Gloføyken med alle sine hamrer. Ved Orvdalsetrene ble den idylliske stien løst av av en bilveg som gikk bratt ned mot Holøydalen der vi fikk godt losji på Sunnmør. Ja, så het virkelig gården. Den var engang i tida rydda av en sunn-

møring, slik fikk den navnet. «Han far sjøl i stua» sto i verre med høyberginga sammen med en sønn og en datter, kona var på setra med buskapen.

Skodda lå tett over dalen da vi våkna, men vi starta likevel i godt humør. Vegen langs Hola var reneste «berg- og dal-bane» fram til Orvøysetrene. En liten gutt viste oss stien vi skulle følge til Heggeråseteren. Den var bratt, med respekt å melde. En måtte gripe fatt i trær og busker og heise seg opp enkelte steder. Skodda var letna, været ble fint. Oppi lia fant selv far ut at shorts var rette antrekket, til stor forbauselse for ei søye som fulgte omkleddningsprossene med stor interesse. Like i tregrensa satte ei multmyr spiss på tilværet. Her var det atter et strålende utsyn å gle seg ved. Blåne etter blåne reiste seg milevidt østover. I syd steg Gråhøgda beint til værs og i nord lå Veslehøgda, Styggroa og Svartdalshøgda med ur i ur.

Ved Heggeråseteren sa vi farvel til stien og fortsatte vestover opp på ryggen av Veslehøgda. Mosen var tung å gå i opp lia, men vel opp den, fikk vi fast, fin grasvoll å gå på, og den beholdt vi storparten av dagen. Terrenget var åpent og fritt, typisk vidde som skrånte svakt nedover mot Storbekkfatet. Der fant vi en høvelig rastplass hvor pannekaker med «Caffe avec» kom til heder og verdighet. Steinhusene seter ved foten av Rausjøtangen var det ikke mye igjen av, bare grunnmuren viste hvor den lå. Stien derfra var også nesten borte, bare hist og her så vi merker etter den. Jo mer vi nærmet oss Rausjøvollen, jo sterkere ble den. Midt blant alle seterhusene lå et stort steinhus, et gammelt meieri. Der tenkte Rendalsbøndene omkr. 1850 å ta fatt med produksjon av sveitserst. De innførte til og med sveitsere som skulle stå for driften for å være sikre på at alt ble korrekt, men forsøket lyktes ikke for dem. Nå var meieriet lekeplassen for barna på vollen. Losji var det verre med her. Ville vi ta til takke med ei lita bu hvor det var brisker, en madrass og ei pute? Jo takk, bua så bra ut, forresten hadde vi intet valg. Det hjalp en god del at vi fikk rene, varme ulltepper.

Nordover Rausjødalen hadde vi sti til å begynne med, men den forsvant i ei myr. Ved Eidsvollen seter krysset vi Rausjøåen og drog i mere vestlig retning mot Kløften seter. Ferden gikk langs den lave Rausjøtangen — ikke den samme som vi gikk langs dagen før — i

lett kupert terreng mot Slethøa. På en koslig plass hvor vi fant ved og friskt kaldt vatn, slo vi oss ned. Her var alle betingelser tilstede for en middagskvil. Hver gikk i gang med sine faste plikter og snart kokte bettasuppa. Senere på dagen var vi så heldige å treffe på en svakt vardet sti som gikk dit vi skulle i første omgang. Kløften seter lå midt inne i store myrer som sikkert er røde av multer en vanlig høst, men denne gang var det ikke meget å finne der. Kaffekjelen ble full til slutt. Som vi gikk over myrene mot Hodalen fikk vi se folk i fullt arbeid bortpå Vargfjellet. Det var mosesankere som var i sving.

Fra ryggen av Vargfjellet fikk vi et herlig utsyn mot den vakre Hodalen. Her blinka sola i vatn etter vatn oppigjennom dalføret og lyste utover vakre, velstelte gårder og jorder. Her var det ikke vanskelig å finne retningen vi skulle ta, vi så vegen som en kvit stripe ned i lia foran oss. På Trøen fikk vi deilige senger, reint og kvitt var det der som overalt ellers der vi fór. Tross det var tettgrendt, var det ingen handelsmann der på stedet, bare en slags «innkjøps-sentral», som hadde et svært lite utvalg da vi var innom.

Lett og jevnt gikk marsjen langs Tomlebekken. Stikk imot all tidligere erfaring ble stien sterkere og tydeligere jo mer vi fjernet oss fra Hodalen. Dagen var strålende og vi vandret bortover vidda og koset oss. Her var det like fint utsyn til alle kanter som tidligere på turen. Til venstre for oss raket Hommelfjellet 1500 meter til værs. Denne dagen skulle vi forbi Jo-Pålsa-tjønnene til Narjordet, en meget kort marsj. Derfor slo vi oss likegodt til ved en koslig fjellbekk for lengere tid, hvorfor dra til bygda tidlig når vi hadde det så fint der vi var? Denne gang var vi så flotte at vi hadde dessert etter den tradisjonelle «fottursuppa». Multene vi fant dagen før gled ned på høykant.

Nedover til dalen gikk den idylliske stien langs Jo-Pålsa-bekken. Grenda var vakker. Til vår store forbauselse var det elektrisk lys på den første gården vi kom til, men ikke på noen av nabogårdene. Det viste seg at eieren hadde bygget privat kraftverk i Jo-Pålsa-bekken. Vi havna på Nygård, grendas eldste gård. Her herska det en påfallende orden overalt. Folket fant vi i matstu — kjøkkenet hadde steingulv og lyste av renslighet. Nå nærma vi oss Trøndelag igjen — kona

Rausjøvollen

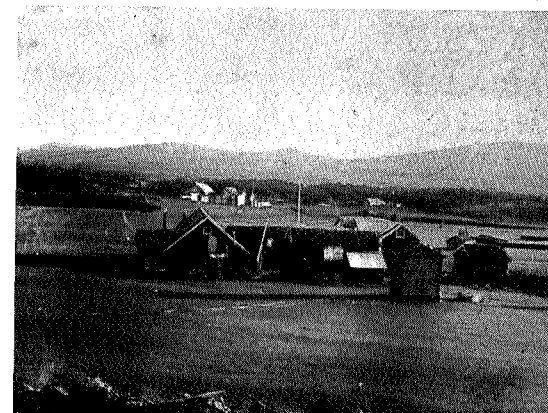
Kari Dahl

på Nygård var trønder, fra Korssjøen, den første grenda innenfor fylkesgrensen. Vi gikk forbi den den neste dag. Den ligger på nord-sia av den vakre Store Korsjøen. Grenda som bestod av 3—4 gårdsbruk ligger langt fra andre naboer. Også her hadde det kostet slit å dyrke jorda. Her var steinen samla i digre røyser utafør steingjerdene. Røysene var over mannshøye og ruvde bra i landskapet. Jeg fikk respekt for dem som hadde plukka opp all steinen og pløyd jorda. For et slit! Men de hadde nok fått lønn for strevet i den vakre heimen de hadde laget seg inne på fjellvidda.

Likedan var forholdet på Grådalen. Også den grenda lå langt fra folk. Til Korssjøen er det bare en sti. Men nå har Grådalen god gårdsveg fram til riksvegen mellom Femund og Røros ved Ramberg-sjøen. Kona på Grådalen foreslo at hun skulle ringe til Kvipsdalen for å spørre om vi fikk overnatte der — det var for tidlig å slå seg ned på Grådalen. Jo da — det var i orden.

Langs vegen vokste det multer som for en stor del havna i kaffe-kjelen vår (den var rein), så hadde vi dessert til neste dag. På riksvegen kryssa vi ruten vår fra turens 1. dag. Heldigvis kunne vi ta av fra riksvegen etter ca. 2 km.s marsj.

På Kvipsdalen strevde sjølfolket med alt heilt alene. Ei gjente som hadde svart på et avertissement, trakk seg da hun fikk vite hvor ensomt gården lå.

Grådalen

Kari Dahl

Over Stormyrene og opp på Herjenshøgda var det tungt å gå. Vi sank i mosen så det ble et ork å få føttene opp igjen. Det ble adskillig lettere da vi oppå fjellet fant en sti som gikk dit vi skulle, til Geitbergvollen. Her var alle dører stengt, tross alt tydet på at det holdt folk til på setra. Ganske riktig, som vi fulgte setervegen nordover, fikk vi se folket i full sving med myrslåtten. En del såter var allerede kommet opp. To store fugler fløy rolig omkring over oss. Heire, mente far det var. Vi merka at vi var kommet tilbake til Røros-traktene, oppe i Rauhammeren kunne vi se flere gruver. Fra Harsjøvollen fulgte vi gammelvegen fram til Hittersjøen — begge steder velkjente fra Falkbergets bøker. Ruten angra vi ikke på, vegen var usedvanlig vakker. Her og der hadde bøndene slått av graset. Snakk om nøysomhet: rundt einer og kjerr var hvert strå tatt med, intet må gå til spille. Men tenk så på alt arbeid som ligger bak hvert kufór!

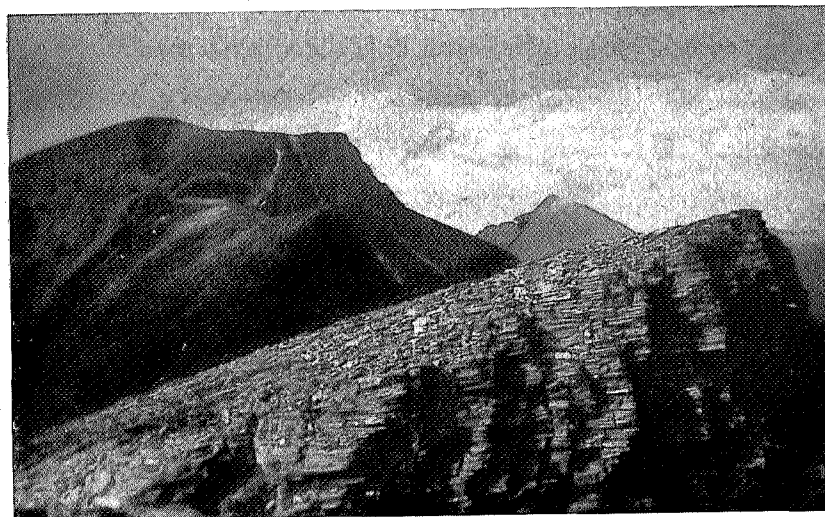
Jensvoll nedlagte skyss-stasjon ved Hittersjøen ble turens siste overnattingssted. Den siste dagen skulle vi få se de omtalte Storwartz gruver. Alt på lang avtand, mens vi travet på landevegen langs Hittersjøen, kunne vi se taubanen som fører til Røros. Det var spennende å gå opp lia mellom Sommerhøgda og Kvintushøgda. Hvordan ser det ut på Storwartz? Det ble litt av en skuffelse, det var veldig stygt der. Tross alt var det meget interessant. Slagg og rask var

strødd overalt. Men ett sted må alt som graves fram av jorda havne, så en burde ikke vente at det skulle være like vakkert her som ellers i fjellet. På vegen ned til Glåmos tok vi det med ro, det var heldigvis lenge til toget skulle gå, vi kunne nyte feriens siste dag lengst mulig.

Turen hadde vært strålende fra først til sist, kanskje den fineste av alle våre turer, og det vil ikke si så lite. En ting er at vi hadde godt av selve turen, en annen ting at den var lærerik på så mange måter. Vi hadde møtt et folkeferd som vi fikk den største respekt for. De var våkne og intelligente og vek ikke tilbake for et krafttak. Her var uttrykket: arbeidets adelsmenn på sin plass. Morsomt for oss var det at vi overalt uten unntak ble møtt med åpenhet og gjestfrihet. Renslighet og orden hersket overalt, sjelden har vi sett det så utpreget og overalt hele ferden igjennom som denne sommeren.

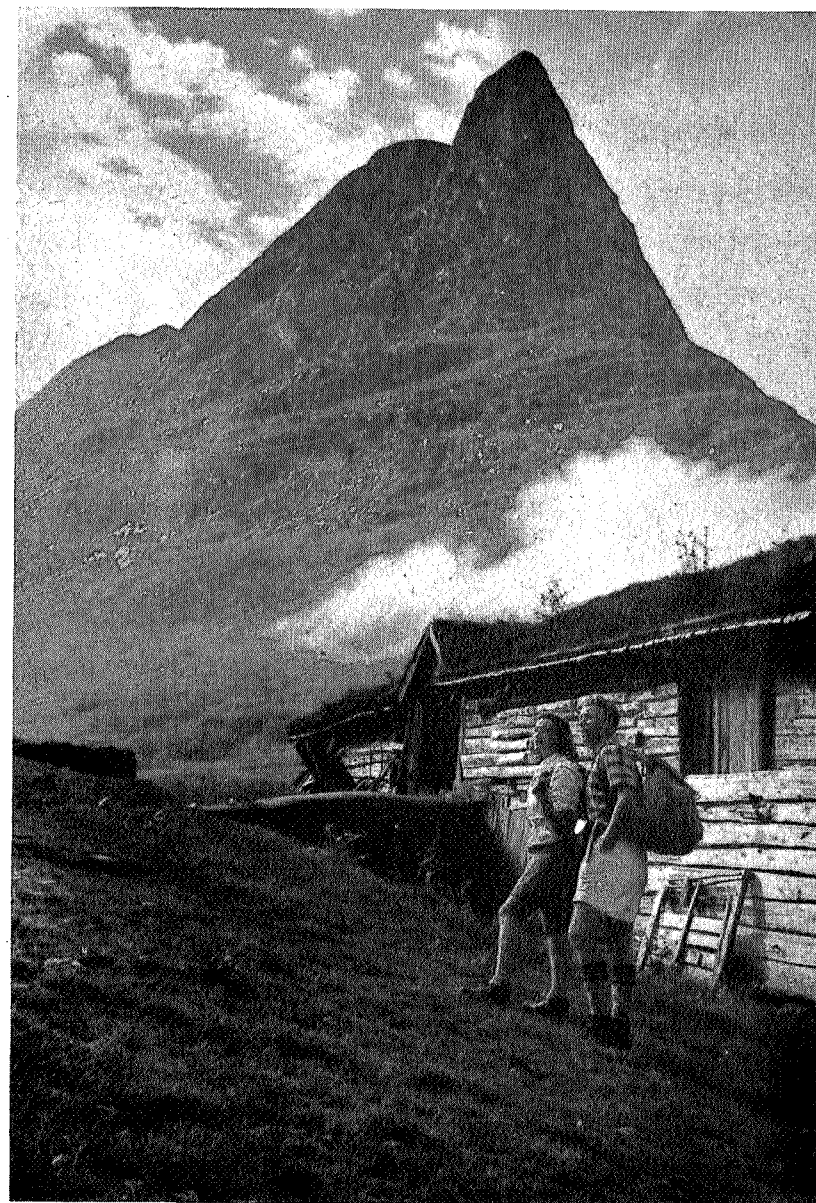
Mandag ettermiddag tok vi fram karta og diskuterte turen og traktene. «Neste år skal vi gå slik og slik.» Her er ubegrenset med trakter vi kan forske ut enda.

Kari.

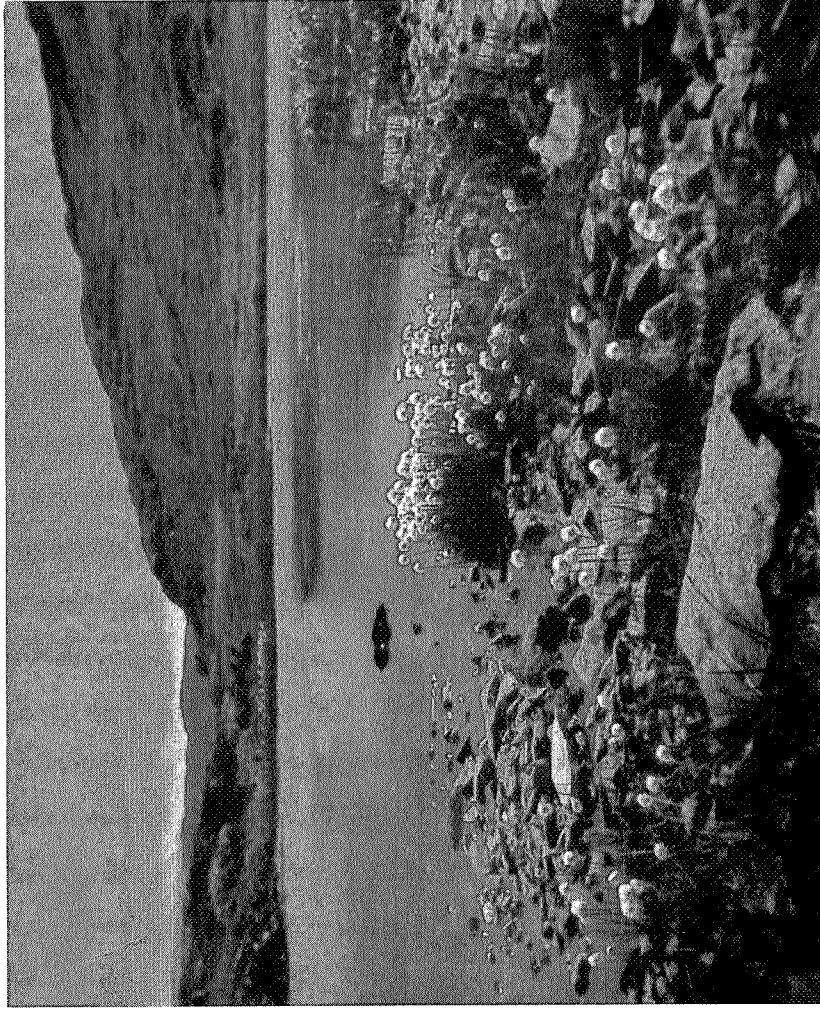
Rondeslottet m/ Høgronden i bakgrunnen

A. Svensli

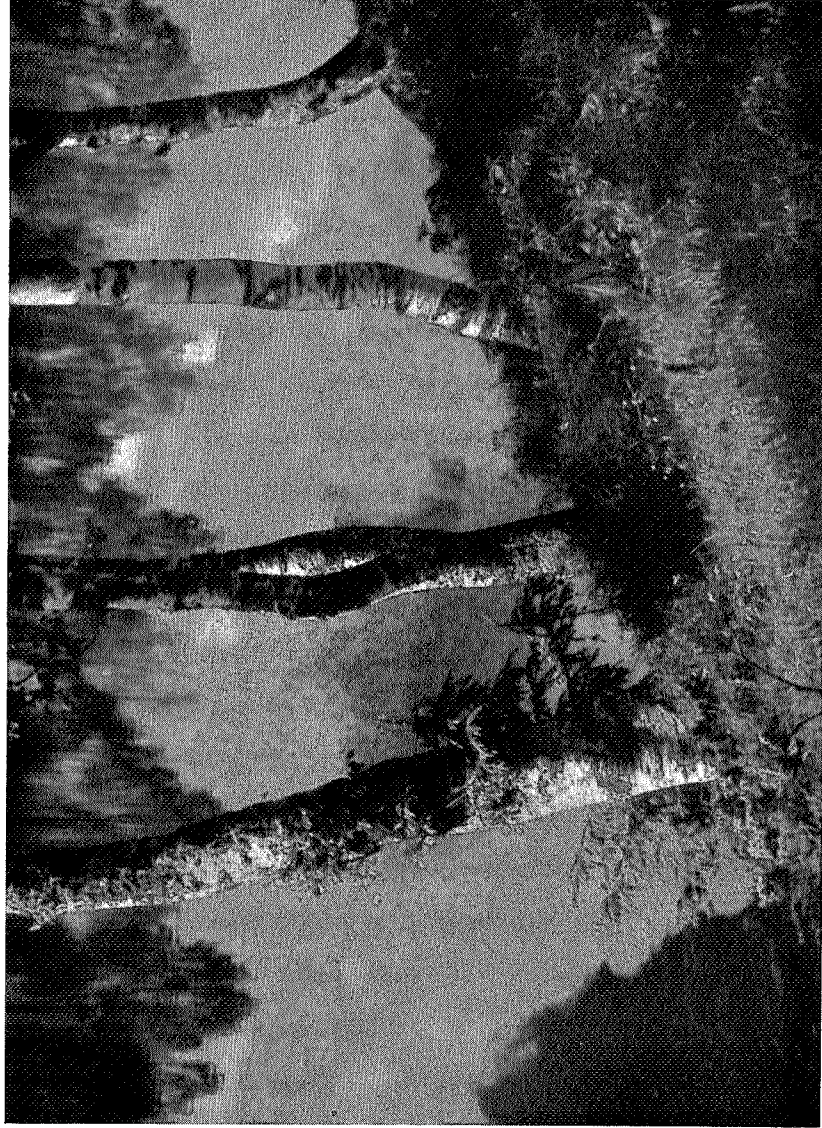
Innerdalstårnet

Egil Sivertsen

Høgfjell

J. Geelmuyden

Sommerstemning — Meråker

Oskar A. Johansen